

После чичо Коста къмъ менъ се обърна. Съ очи ме измѣри:

— Хайде, Патилане, и ти съ насъ ще дойдешъ. Работата за всички тамъ ще се намѣри.

Погледнахъ къмъ баба. Тя съ глава ми кимна. Искаше да каже: „Можешъ да отидешъ.“

Азъ отъ радостъ скочихъ. Събрахъ и поведохъ малкитъ жетвари. Нашата дружина всичкитъ превари.

Жетвата започна. Запѣха жетварки. Сърповетъ блѣскаха. Падатъ класоветъ. Слънчо взе да сипе свойтъ лъчи жарки. Потъ покри челата. Лепнатъ гърбоветъ.

Чичо Коста викна:

— Де сте, патиланци? Стомнитъ вземете! И на Райкинъ изворъ за вода идете!

Ний стомнитъ взехме и къмъ Райкинъ изворъ презъ дола поехме. Той бѣше далече, а слънцето още по-силно запече. Стомнитъ налѣхме. Но доде се върнемъ доста потъ пролѣхме. Ала разхладохме морнитъ жетвари.

Не се мина дълго, свърши се водата. Сега азъ самъ викнахъ:

— Хайде, патиланци! Че и на менъ вече пресъхна устата!

И отъ Райкинъ изворъ пакъ вода налѣхме. Съсъ пълнитъ стомни презъ дола вървѣхме. Тукъ подъ единъ габъръ азъ вода съгледахъ и радостъ велика ми огръдушата.

— Патиланци, — викнахъ, — нѣма по-честити отъ насъ на земята! Подъ тозъ габъръ тука изворъ ще избликне! Тукъ стомни ще пълнятъ нашитъ другари. Нѣма пжтъ да биятъ задъ стрѣмни чукари. Тукъ вода ще рукне бистра и студена. Да ни поменуватъ и млади и стари. Райкиниятъ изворъ назадъ ще остане! Ей сега се връщамъ. Почвамъ да копая!

Стойчо чичо Костовъ подскочи и викна:

— Бате Патилане, не мога да трая! Нѣ ти мойта стомна. Подай я на татя. Азъ сега ще дойда съ острата лопата.

Стомнитъ занесохъ и назадъ се върнахъ. Съ едно малко ножче почнахъ да копая. Но Стойчо домъкна острата лопата, и цѣла дружина патиланци върни.